

демическа висша школа за музика; Мюнхенска „Академия за музика“ и др. Въ Белгия — Брюкселската и Лиежката, въ Швейцария — Женевската и Цюрихската, въ Унгария — Будапещенската, въ Русия — Петроградската и Московската сж първостепенни К-и.

Въ България учебно заведение съ името К. не е съществувало до 1929. Презъ 1904 въ София се основава частно „Народно музикално училище“, което презъ 1913, съ законъ, бѣ преобърнато въ „Държавно музикално училище“, а презъ 1912 преименувано въ „Държавна музикална академия“, съществуваша и до сега подъ това име. Въ Пловдивъ отъ 1924 съществуваше, подпомогнато отъ общината, Общинско музикално училище, но следъ нѣколко годишенъ животъ бѣ закрито. За сега въ Варна и Бургасъ има частни Музикални училища, субсидирани отъ общината. 1929 въ София се откри една „Частна музикална консерватория“, а 1932 — втора подъ името „Народна консерватория“ (сжщо частна).

Консерватория, фр. *conservatoire du conservatoire* — се нарича произлѣзлата концертна организация отъ ученичките концерти при Парижката консерватория, основани презъ 1828 г., съ първи диригентъ Хабенекъ, сега — Филипъ Гоберъ. Оркестрътъ на К. д. к. се състои отъ 80 инструменталисти крѣгло, а хорътъ отъ 36 човѣка. По програма тѣзи концерти сж консервативни — изпълняватъ се творби само отъ майстори на старата музика, класическа и романтическа, — творби на съвременната (нова) музика не намиратъ достъпъ тамъ.

Консерватория, фр. *concerts spirituels* — духовни концерти, основани въ Парижъ (1725) отъ Филidorъ, и давани въ църковни празници, когато театритъ сж били затворени (две седмици предъ, и една седмица следъ Великденъ), давани въ „Швейцарската зала“ на двореца Тюйлери, и съществували до революцията. По подобие на Парижките, се основаватъ такива въ Виена, Берлинъ и Лайпцигъ.

Консонанс, ит. *consonanza* — се нарича едновременно звучение на два или повече тона, които при-

вежда слуха въ състояние на приятност. Тоновеѣ, които образуватъ К., се наричатъ консонантни интервали. Такива сж: чиста прима, голѣма и малка терца, чиста кварта и квинта, голѣма и малка секста, и чиста октава — образувачи твърдия К., или мажоренъ (*dur*) акордъ, и мекъ К., или миноренъ (*moll*) К. Чувствителността на ухото, обаче, не е била еднаква и постоянна, а се е мѣняла презъ различните времена, а сжщо и разграниченията на К-а и дисонанса — отъ теоретичитѣ. До XIII в. за К. сж смѣтали само квинтата и октавата. Дешаиъ презъ XIII в. нарича К. **акордъ**, и всѣка музикална творба трѣбва да започва и свършва съ „свършенъ акордъ“, т. е. унисонъ, квинта, или двойна октава. Голѣмата и малка терца и голѣмата и малка секста образуватъ, споредъ него, 4 „несвършени акорда“. Презъ XVI в. — върху основата на Дешаиъ, Менсу сочи 4 акорда, отъ които два свършени — унисона и квинтата, и два несвършени — терцата и секстата — едно раздѣление, което се е запазило до наши дни, съ разлика въ квалификацията, която правятъ разнитѣ теоретици. Хелмхолцовата е следната: унисонъ и октава = **абсолютни К-и**, квинта и кварта = **свършени К-и**, голѣма секста и голѣма терца = **срѣдни К-и**, малка секста и малка терца = **несвършени К-и**. Риманъ опредѣля К-а като „сливане, претопяване на нѣколко тона въ единство за акордовото значение“. (Гл. дисонансъ и интервалъ).

Константиновъ, Боянъ — цигулковъ виртуозъ, род. 4 апр. 1904 въ В. Търново, още като 4 годишно дете започва да учи цигулка, подъ ръководството на баща си (Иванъ Константиновъ — учител по музика), въ чийто оркестрътъ той, едва 6 годишенъ, свири първа цигулка. 8 годишенъ се явява на собствени концерти. Съ стипендия отъ М.Н.П. отива въ Прага и учи 4 години при Шевчикъ, като презъ това време е концертиралъ въ Прага и други чешки градове. Следъ солидната школа, прекарана при Шевчика — 1921 се връща въ България, дето концертира въ София и провинцията (въ продължение на 2 години 60 концерта, които го утвърдяватъ като